

La visió contemporània de l'InEdit 100% en línia

Una cinquantena de documentals musicals estan disponibles al web del Festival fins al 8 de novembre

Júlia Colom | In-Èdit 2020

Ja fa una setmana que va començar el Festival InEdit, inaugurat amb el documental *White Riot*, de Rubika Shah, i amb *Sisters With Transistors*, de Lisa Rovner, com a cloenda, el pròxim diumenge 8 de novembre. Però, de fet, enguany cada espectador es marcarà els seus propis horaris, ja que el Festival InEdit 2020 es fa en edició 100% en línia. Entre la programació, hi destaquen els audiovisuals que rendiran homenatge a la cineasta experimental francesa Marie Losier, amb títols com *Tony Conrad*, *DreaMinimalist*, *Alan Vega: Just a Million Dreams* (sobre el cantant de **Suicide**) o l'imaginatiu llargmetratge *The Ballad of Genesis and Lady Jaye*.

Entre els documentals en català és interessant de gaudir de *Sempre dijous*, dirigit per Joan Porcel, que segueix el moment de transició que viu l'artista mallorquina **Júlia Colom Nicolau** (Valldemossa, 1997) dubta davant la càmera de la seva obra, ja que "avui la música es relaciona amb l'oci i l'esbarjo". L'artista escolta amb devoció les persones grans que cantaven mentre treballen al camp: cançons de batre, collir olives o de segar (cançons com la popular "Ses transformacions"). La pulsio li neix del padrí que adora Nicolau Colom, que toca el llaüt i canta a la coral, i que al documental es pot veure com li va ensenyar la "Sibil·la" i ella s'emociona parlant-ne.

Sobre les tonades i cançons populars i tradicionals que estan en la base de la seva proposta artística (com ho han estat també abans de diversitat d'artistes, de **Sílvia Pérez Cruz** a **Joana**

Gomila, passant per **Maria Arnal**, cadascuna amb la seva personalitat però ben arrelades a l'entorn), **Júlia Colom** comenta que "s'està despertant una necessitat a nivell global d'aprendre a tenir arrels". I és aquest procés el que es veu en el documental. Persones properes a l'artista s'hi interrelacionen i li donen consells, com la modista, que li aconsella: "No et deixis endur per les modes perquè tens pes específic".

Colom viu la incertesa de no saber com continuar després dels estudis; si acabarà partint de Mallorca definitivament, seguint la música com a professió, un cop experimentat en una escola superior de música a la gran capital -el que ella, en el seu últim curs, anomena "*Barcelona ciutat, l'intent*"-.

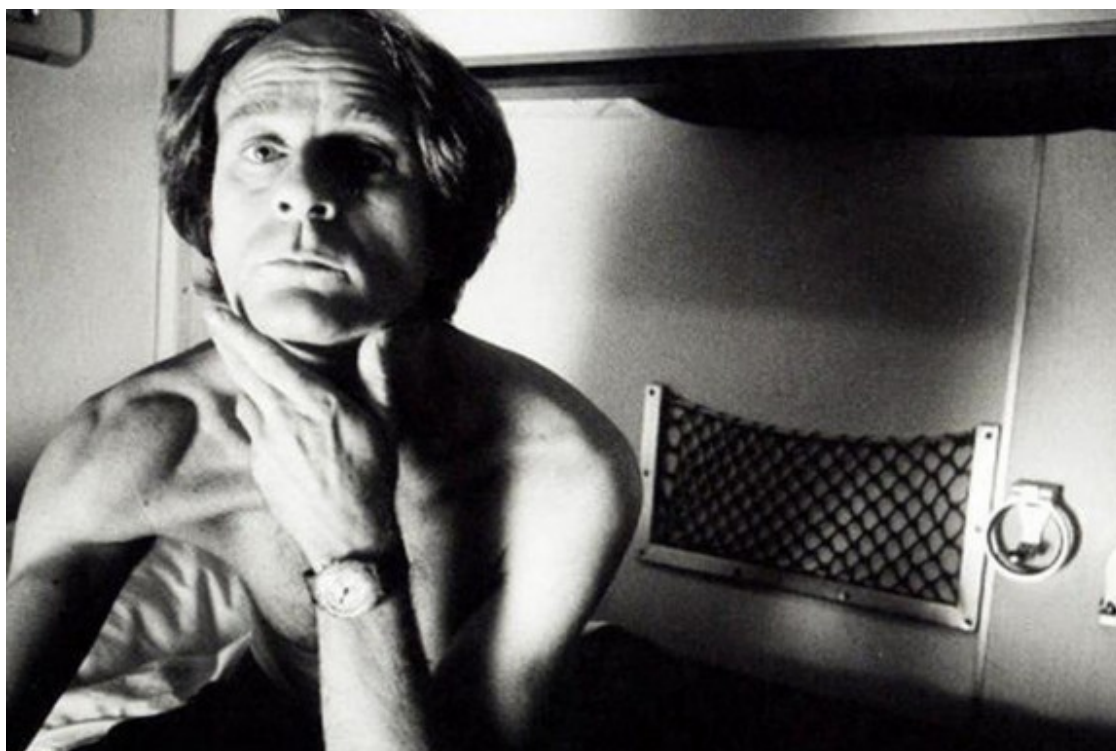
Excel·lent és el recorregut vital de *Revelando a Mario*, dirigit per Simó Mateu, sobre la trajectòria del productor musical i fotògraf Mario Pacheco (Madrid, 1950-2010), a partir del material del qual és dipositària i en té cura la seva filla Maria Pacheco, afincada a Mallorca. A través de l'audiovisual, resseguim l'itinerari de Mario Pacheco a partir del seu llegat en artistes joves que no en coneixien la transcendència. N'és exemple **Maria José Llergo**, que desconeixia que ell era l'artífex darrere de grans projectes, algú que "respectava els camins de l'art" i va saber valorar i posar en valor en aquest país des de **Ketama** o **Pata Negra** fins a **Joy Division**, **New Order** i **The Smiths**.

Al documental apareixen familiars (els germans Juan, Cristina i Cova Pacheco), amics (des del productor de la **Incredible String Band**, Joe Boyd, a **Sisa**), socis fundadors o col·laboradors de la discogràfica Nuevos Medios (Fernando González Corugedo, David Fernández Miró -net del pintor Joan Miró, que els va fer el logo del peix- o Miquel Àngel Sancho), músics que van produir amb ell discos en solitari (**Jorge Pardo**, **Carles Benavent**, **Pepe Habichuela**, **Martirio** o **Ray Heredia**), grups que va descobrir al gran públic (**Ketama** -portant els Carmona a triomfar primer a Londres amb **Toumani Diabaté**, i aconseguint el primer premi de música ètnica al *New Musical Express*-, **Golpes Bajos** o **La Mode**).

L'obra de Mateu fa èmfasi en com de poc va calar, a l'estat espanyol, la idea de la música com a cultura, en uns uns temps on triomfaven els *playbacks* a les televisions i el respecte per la música en viu sovint brillava per la seva absència. El nou flamenc deu molt a Mario Pacheco, tot i que ell potser exagerava i xulejava, com a bon madrileny, quan deia que la *world music* la van inventar a un barri de Madrid. Ara bé, la defensa del nivell que ha de tenir la música popular aquí, en un nivell que es posa el llistó alt, a l'alçada de **Miles Davis** o **Jimi Hendrix**, és la gran aportació de Pacheco en l'escena musical.

A banda de la faceta de productor musical, també va destacar en la fotografia, fent la majoria de les fotografies de portada i sent autor de retrats importants com el de **Jimi Hendrix** a l'Illa de Wight, on va coincidir de públic amb **Joan Manuel Serrat**.

Amb tot això, al documental també hi ha moments d'allò més emotius, com quan Joe Boyd recorda que, per Mario Pacheco, la mort de **Ray Heredia** (autor del disc *El que no corre, vuela* amb hits com "Alegria de vivir") li va suposar un daltabaix com per ell la mort de **Nick Drake**. Que els artistes de Mario Pacheco marxessin a multinacionals (**Ketama**, **Martirio**...) i que a ell mateix una n'intentés comprar el fons, no el va treure de la seva manera de fer: "Som més internacionals que cap multinacional". El seu afecte per la música va canviar el rumb de la música espanyola. Va contribuir-hi, més enllà dels diners, i n'hi ha moltes proves: un fons musical extens i més de 20.000 fotos per deixar-ne testimoni documental i artístic.

Mario Pacheco Foto: In-Èdit 2020

Altres documentals catalans que es poden trobar en la programació són el curtmetratge *Échale limón* del quintet **Maruja Limón**, reflexionant sobre els seus cinc anys de trajectòria; o *Instant per a dos saxos*, dirigit per Guiu Vallvé, amb un accent en la improvisació però no només. Hi ha també audiovisuals que posen el focus en les dones en la música: com *The Go-go's*, dirigit per la

nordamericana Allison Ellwood, sobre l'esmentat primer grup de rock, format per dones, que va arribar al número 1 del Billboard; o les dones que han estat darrere dels grans artistes, com la primera dona de **Jonny Cash**, *My Darling Vivian*, dirigit per Matt Riddlehoover, que fa un retrat íntim de Vivian Liberto i les seves filles.

Entre la programació d'enguany, també hi ha documentals per a la mitomania i els biopics, com el de **Phil Lynott**: *Songs for While I'm Away*, dirigit per Emer Reynolds, o els diferents dedicats a **The Rolling Stones**: del seu segon guitarrista, **Ronnie Wood**: *Somebody Up There Likes Me*, dirigit per Mike Figgis; del baixista callat **Bill Wyman**: *The Quiet Man*, dirigit per Oliver Murray; i **Rolling Stone**: *Life and Death of Brian Jones*, dirigit per Danny Garcia, sobre la llegenda maleïda del seu fundador i líder original.

The Rolling Stones a l'Estadi Lluís Companys l'any 2007 Foto: Xavier Mercadé

Aquest InEdit digital també recul i documenta espais o moviments musicals, com l'audiovisual dedicat a la granja estudi *Rockfield: The Studio on the farm*, dirigit per Hannah Berryman; al hip hop estatunidenc *It's yours: a story of Hip Hop and the internet*, dirigit per la francesa Marguerite de Bourgoing; seixanta anys d'història de Motown a *Hitsville: The making of Motown*, dirigit per Benjamin i Gabe Turner; o al món del jazz, com el documental dirigit per Nick Capezzeri sobre el trompetista **Wallace Roney** ?traspasat per covid-19?, apadrinat per **Miles Davis**, i a qui li ret homenatge tocant en directe una simfonia perduda de **Wayne Shorter**, *Univers*.

I hi ha documentals amb un marcat caire social i compromès, com *Punk the capital: Building a Sound Movement*, dirigit per Paul Bishow i James Schneider; o *White Riot*, dirigit per Rubika Shah, sobre la intensa història del moviment Rock Against Racism a l'Anglaterra de finals dels setanta i la cultura juvenil multiracial. Així com documentals d'històries personals de músics amb lliçó moral, com **The Chills**: *The Triumph & Tragedy of Martin Phillips*, dirigit per la novazelandesa Julia Parnell.

Documentals que fan de l'espai i la localització l'eix central, com el Cadis d'*El que la lleva la entiende*, dirigit per Rocío Martín i Selu García Cossío; i també el dirigit per Paco Ortiz i Félix Vázquez *Se prohíbe el cante*, que homenatja els llocs i les veus del gènere acompanyant la cantaora sevillana **Esperanza Fernández**. I d'altres, que habiten llocs imaginats, com *The Mystery of Pink Flamingo*, sobre el món del *kitsch* a través de la mirada de Javier Polo, o fins i tot n'hi ha que imaginin estats de pau en ciutats en guerra com a *Sarajevo: State in Time*, dirigit pels francesos Benjamin Jung i Théo Meurisse.

Aquest darrer tracta sobre el col·lectiu NSK (Nou Art Eslovè), del qual formava part el grup subversiu **Laibach**, que a finals de 1995 faria dos concerts en un Sarajevo en plena guerra de Bòsnia. El documental narra una bonica història sobre com van superar l'aïllament i les penúries de la guerra. NSK van arribar a expedir passaports del seu propi país virtual, uns passaports diplomàtics que van servir en el món real a una ciutadania que es va mantenir activa malgrat l'horror, com aquest InEdit ha de servir en aquest context de pandèmia. A *Sarajevo: State in Time* el públic entra al primer concert en plena guerra i surt del segon concert una hora després de signar-se els acords de Dayton -i pocs dies després entraven les forces de l'ONU a la ciutat-. No era la pau definitiva però sí almenys, després d'haver vist morir molts éssers estimats, sí una d'imaginable i més propera.

Tota la programació la trobaràs aquí.

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=Glu9wA4HjE0>